

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Conditionum rei propositæ expensio atque æstimatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nasce debeant, non autem ut ullâ violentiâ convexetur animus, cum periculo obtundendi capitis, aut valetudini incommodandi.

CAPVT IV.

Imitatio Christi ab Herode spreti atque illusi.

DE hoc ita paucis Evangelista: *Sprevit autem illum Herodes cum exercitu suo, & illusi indutum veste albâ: ubi binæ istæ voculæ magnum profectò pondus habent: sprevit, illusi.* Nam publico tanquam præiudicio, spernitur Deus Majestatis, Sapientia Dei illuditur: quæ prætereunda visa non sunt absque aliquâ propriâ consideratione.

Luca 23.

§. I.

Conditionum rei propositæ expensio atq; æstimatio.

Perpende hic primò: Mansuetissimum Redemptorem nostrum in passione sua, omni in loco in quo versatus est, atque ab omni hominum genere inter quos versatus est, spretum, illusum, derisumq; fuisse; etiam his locis & ab his personis, in quibus, aut à quibus nullum alioqui specialem cruciatum acceperit: eum tamen è contrâ, uti tangetur in sequentibus, omnibus ipsius cruciatibus ignominia, implexa fuerit. Ut non temerè dici possit, Christi Domini passionem ac crucem, generaliùs ac potiùs contumeliâ atq; dolore constitisse.

Itaque & in horto Gethsemani sædo osculo à discipulo proditur, quasi latro vincitur; & in Cayphæ domo, qui tenebant eum (inquit S. Lucas) *illudebant ei cadentes; & Herodes (in quo nunc versamur) illusi indutum veste albâ; atque in Præsidis prætorio, genu flexo illudebant ei; in cruce deni-*

Luca 22.

Matt: 23.

denique (ut ipsis Evangelistarum verbis rem explicare pergam) *prætereuntes blasphemabant eum; & deridebant eum; Principes; & summi Sacerdotes; illudebant autem ei & milites; id ipsum autem & latrones improperabant ei.* En ut omni loco & ab omni conditione mortalium, à discipulis, à ministris, à militibus, à latronibus, à prætereuntibus, à Scribis, à Sacerdotibus, à Principibus, à Regibus, DEI Filium nostrâ causâ spernitur, illuditur. Ut proinde rectè Simon de Cassia dicat, ad profundum contemplationis nostræ pertinere, quòd divina Sapiencia voluerit reputari stultitia, & potentia, infirmitas; ut ipse Christus fieret opprobrium hominum, & abjectio populorum, & derisio Regum.

Perpende secundò: Quàm acerbum fuerit Christo Domino illud toties repetitum exaggeratimq; (atque id præfertim, quod in Herodis regia pertulit) illusionis opprobrium. Nam cum inter omnia quæ adversa contingunt, viro cordato ac generoso, etiam præ quovis cruciatu corporis, acer sit ignominie sensus (quòd illud spectat verbum prisca Poëtæ: *Patior facile injuriam, si est vacua à contumelia*) tum præfertim illudi grave est, hoc est, per contemptum aliorum ludum fieri. Ideòq; passionem suam discipulis pronuntians Salvator, speciatim ac propriè illusionis meminit: *Tradent eum gentibus ad illudendum;* ut Matthæus; *Illudent ei & conspuent eum,* ut Marcus; *Illudetur & flagellabitur,* ut Lucas expressè annotârunt.

Atque id potissimum verum est, cum res agitur hujusmodi, ut quis pro fatuo sese despici intelligat, eòq; nomine sese aliorum ludum & jocum esse sentiat: quandoquidem & nuda fatui appellatio, de Salvatoris sententia, supremum quoddam contumelie genus esse videtur. Et sanè cum juxta Sapienciam definitionem, ipsâ ratione differat homo à bestiis: qui ut rationis ac mentis inops cæteris habetur despiciatui, is de hominis gradu quodammodo deijci, & ad

bruto

brutorum classem ac tribum amandari videtur. Quamobrem invenientur fortassis, qui cetera etiam animi vitia, morumq; probra, objectari sibi non ita agre sustineant, cum subinde sint, qui de his etiam per vecordiam gloriantur: attamen ut fatuum alijs esse deridiculo, ut prudentia sensuq; earentem, in hominum ore atque existimatione versari, eoque vel vulgi fabulam, vel ceterorum ludum fieri, id quidem nemo est aliquantò cordatior, qui (humanitùs loquendo) æquo animo sibi ferendum aut tolerandum existimet. Quò magis oporteat grave fuisse intolerandumque Dei Filio, pro fatuo despici atque illudi; qui & secundum Dei formam, ex suæ hypostasis proprietate, ipsissima esset ac primigenia Sapia; & spectatus ut homo, plenus erat gratiæ & veritatis, ideòq; tanquam Magister orbis à Patre mundo propositus, dum de nube edixit: *Ipsam audite: quia* (interprete S. Leone) *ipse est veritas & vita, ipse virtus mea atque sapientia.* Matth. 17. Serm. de transfigur.

Perpende tertio: ad hanc ipsam tot opprobriorum, quæ in passione tulit Salvator, tum gravitatè, tum acerbitatè declarandã; eum tanto antè ore Prophetico de semetipso dolenter dicere: *Ego enim sum vermis, & non homo, opprobrium hominum & abjectio plebis.* Quæ quidem postrema Tertullianus, ut supra indicare memini, significantiùs ex Græco sic vertit: *ignominia hominis, & nullificamen (seu nullificatio) populi:* quasi videlicet his significet Redemptor noster: sese ab hominibus contemptum, calcatum, protritumq; fuisse, tanquam si homo esset nullius pretij, aut qui nullo numero inter homines haberetur. Quod item (licet minus apertè) sonat ipsum abjectionis vocabulum in lectione vulgata: quia nimirum non abijcimus, nisi quæ nihili facimus.

Quò etiam spectat, quòd ab Isaia *novissimus virorum* appellatus est; sive, ut legit idem Tertullianus: *deficiens citra.* cap: 53. l. 3. cit. c. 7. & 17.

tra filios hominum; aut citra omnes homines. Ubi etiam eruditi observant, posse hebræa rectè verti; *cessatio* seu *destitutio virorum*: quasi videlicet in passione sua Christus eoulsq; depressus fuerit, ut jam in extremo positus esset conditioni humanæ, nec esset quò ultrà descenderet, nisi cessaret esse homo: neque verò jam quidquam hominis, præter ignominia verecundiam, dolorisq; sensum retinere videretur. *Ignominia hominis, & nullificamen populi.* Eademq; vis est vocis græcæ in verbis illis Marci c. 9. *Scriptum est in filium hominis, ut multa patiatur & contemnatur;* ubi pro *contemnatur*, Tertulliani exemplo, rectè verteris, *nullificatur*: hoc est, *nihilipendatur, nihilisat*; aut certè quod sonat, etiam ipsa Græca vox, *in nihilum redigatur.*

Itaque in passione sua DEI Filius unigenitus, non tantùm nihili, sed etiam nihilum quodammodo factus est. In quo jam proinde, & alteram, eamq; extremam, Domini sui exinanitionem, seu (ut vulgò loquimur) annihilationem possis agnoscere. Qui cum primùm sese exinanisset usque ad formam servi & similitudinem hominis, susceptè nostræ humilitate; demum exinanivit semet ipsum quodammodo usque ad non hominem, dum & vermis formam aut similitudinem suscepit, & pro fatuo habitus (quæ propria est hominis loci consideratio) quasi infra hominem census fuit.

§. 2.

Earundem rerum ad usus nostros traditio.

TRaducamus nunc in rem nostram, quæ modò à nobis paulò pluribus expensâ atque aestimata sunt, atque et ipso pro instituto quædam limatioris divinioreq; vitæ præcepta ac documenta colligamus.

Primum: ut Doctoris Ducisq; nostri cœlestis, cum nuditi magisterio, tum documentis atque exemplis animatè ad assurgamus denique, ut neque putemus Christiano homo